

S.A.R.:nen: Viikko Aholansaaressa

Adventtikalenterin luukku 19.12.2016, Talvikynttilät 1935.

Oli päätetty mennä virkistymään ukko-Paavon entisille asumaisijoille, jonne ”virkaheitto-papit” ja muut huonot ennenkin olivat ahdistuksistaan rientäneet huonoine asioineen. 20—30 Herättäjäyhdistystä kannattavaa pappia ja toimihenkilöä kokoontui sunnuntaina, heinäkuun 7 p. 1935 Nilsiä kirkolle, josta Paavon haudan kautta lähdettiin autoilla Keyritynkylään. Veneillä päästiin kauniin Syvärin ihanaan saareen. Tuolla järven takana näkyi pitkä ja korkea Kinahmi, Tahkomäki ja Rahasmäki, joiden jylhä metsäinen selkä katkaisee näköalan. Nousemme saareen ja kävelemme taloon, jossa vanhan, matalan tuparakennuksen rinnalla on uusi 2-kerroksinen rovasti Hyvämäki-vainajan rakennuttama asuinrakennus.

Kokouksessa olleita ukko-Paavon savupirtin edustalla.

Heimoveljet neuvottelevat.

läsnäolonsa tunnolla joka päivä.

Tähän virkistyskokoukseen ei ollut etukäteen valmistettu eikä julaistu ohjelmaa. Se syntyi yhdessä ollessamme. Kaikki kokoontuivat omasta halustaan aamukahvin jälkeen hiljalleen mustaan savupirttiin, antaaksensa sielunsa olla hiljaa Jumalan edessä. Joku aloitti virren, johon muut yhtyivät, ja pian kokoontui talonväki ja palveluskunta askareiltaan pirttiin yhtyen tullessaan virteen ja istuutuen hiljaa ovensuupenkille. Virttä seurasi syvä hiljaisuus, jolloin sielut etsivät Jumalaa, kunnes Hän täytti jonkun suun armon sanoilla. Herra puhui, ja me kuulumme sen. Kun vielä oli veisattu virsi,

Ei ollut ukko-Paavo nyt vastassa tulijoita, mutta valtavan savupirtin ja Paavon kamarin kynnyksen yli oli väsyneen ja kiusatun kilvoittelijan kuitenkin helppo astua. Matalalle oli Herran Henki laskeutunut lohduttamaan vaivatuita. — Ei ollut Kleofas Hyvämäki enää veisaten vieraita vastassa, kuten monasti ennen. ”Oli kaunis saari nyt ääntäs vailla, kun virtes kaikuu jo kirkkaammin.” Mutta ruustinnan lämmin kädenpuristus ja liehuva lippu auttoivat tulijoita virkistävään kodikkuuteen ja viihtyisyyteen. Hyvä oli siellä olla. Herra oli itse vastassa ja virvoitti

»Minä menen kalaan».

kokoonnuttiin lipputangon ympärille ja rovasti-vainajan tapaa noudattaen vedettiin lippu ylös

virrellä: ”Ristin lipun nostaisimme, varmaan kerran voiton saamme”. Päivemällä oltiin savupirtissä jälleen monta tuntia keskustelemassa kokoontuneita läheltä koskevista asioista. Veljellisesti ja avonaisesti puhuttiin seurakuntatyöstä, nuorison ja lasten tilasta, krist. kansanopistoista, pappiloista, Herättäjähdistyksestä y.m. sekä omasta tilastamme, joka näytti huonolta. Kehoitettuina ja revittyinä, lyötyinä ja parannettavina lopetettiin kunakin päivänä keskustelut, joita yksityisesti väliaikoina jatkettiin. Joka ilta oli seurat, joihin tummaa seuraväkeä tuli suuri pirtti täyteen. Eräänä iltana oli seurat Kalliolahdessa ja toisena Karttusensaaressa,

muina iltoina Aholansaaressa. Seurat olivat särkeviä ja eläviä. Huonon papin ja sanankuulijan paikalle jouduttiin Jumalan Hengen johdattaviksi ja opetettaviksi. Seurapuheita pitivät, paitsi muut koossa olevat papit ja ystävät, myöskin ne kolme Unkarin pappia, jotka koko ajan olivat mukana veljinä ja ystävinä. — Iltaseurojen jälkeen vedettiin lippu alas virrellä: ”Paina meitä paremmin alas yksinkertaisuuteen — —.” Mielen kankeus oli kadonnut ja sydämet olivat avautuneet. Herra liikkui luonamme ja me tunsimme Hänet.

Parina iltana seurojen jälkeen harjoitettiin myös Kuvasaaren tilavassa saunassa yhteistä ”saunauskoa”! Siinäkin harjoituksessa kestivät Unkarin ystävät ja savolainen talonpoika, pankinjohtaja ja lääkäri, kirkkoherrat ja apulaispapit saman koetuksen, palvelen toinen toistansa rakkaudessa.

Päätökseksi yhdessäolosta tuli: jos Jumala suo, ja me elämme, niin ensi kesänä tullaan samaan paikkaan yhdessä rakentumaan Herrassa, saadaksemme vireyttä työhön ja päästäksemme toisiamme lähelle aikaa ja ijaissyttä varten.